

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 20.7.2011
SEK(2011) 953 wersja ostateczna

DOKUMENT ROBOCZY SŁUŻB KOMISJI

STRESZCZENIE OCENY SKUTKÓW

Towarzyszący dokumentowi:

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi i zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego

{KOM(2011) 453 wersja ostateczna}
{SEK(2011) 952 wersja ostateczna}

1. WSTĘP

W swoim komunikacie z dnia 9 grudnia 2010 r.¹ Komisja przewidziała podjęcie działań legislacyjnych przez UE w celu zbliżenia i wzmocnienia systemów sankcji w sektorze finansowym.

W swoim komunikacie z dnia 4 marca 2009 r.² Komisja Europejska zapowiedziała, że (i) w świetle kryzysu finansowego zbada zasady i praktyki panujące w instytucjach finansowych w dziedzinie ładu korporacyjnego oraz że (ii) w razie potrzeby opracuje zalecenia lub zaproponuje środki regulacyjne.

W niniejszej ocenie skutków zawarto analizę ewentualnych środków, które mogą zostać podjęte w obszarze objętym dyrektywami w sprawie wymogów kapitałowych. Stanowi ona uzupełnienie oceny skutków przeprowadzonej w związku z wnioskiem dotyczącym dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych („CRD IV”).

2. OKREŚLENIE PROBLEMU

Systemy sankcji

Krajowe systemy sankcji mające obecnie zastosowanie w odniesieniu do kluczowych naruszeń przepisów dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych są zróżnicowane i nie zawsze odpowiednie dla zapewnienia skutecznego egzekwowania przepisów. Określone istotne uprawnienia w zakresie sankcji nie są dostępne dla wszystkich organów krajowych, a informacje na temat nałożonych sankcji nie są systematycznie publikowane. W niektórych państwach członkowskich wysokość administracyjnych sankcji finansowych (grzywnien) jest zbyt niska, co sprawia, że są one czynnikiem niewystarczająco odstrasającym; ponadto sankcji nie można nakładać jednocześnie na instytucje kredytowe i na osoby fizyczne odpowiedzialne za naruszenia. Przy określaniu wysokości nakładanych sankcji niektóre organy krajowe nie biorą pod uwagę kryteriów ważnych z punktu widzenia zapewnienia proporcjonalności i odstraszącego charakteru sankcji.

Ponadto faktyczne stosowanie sankcji przebiega w różny sposób w poszczególnych państwach członkowskich, nawet w tych posiadających sektory bankowe o podobnej wielkości. W niektórych państwach członkowskich w ostatnich latach odnotowano niewiele przypadków nałożenia sankcji lub takich przypadków nie odnotowano w ogóle, co mogłoby wskazywać na słabe egzekwowanie przepisów UE.

Taka sytuacja może prowadzić do nieprzestrzegania unijnych przepisów, powodować zakłócenia konkurencji na rynku wewnętrznym oraz może mieć negatywny wpływ na nadzór finansowy, pogarszając prawidłowe funkcjonowanie rynków bankowych, co może mieć ujemny wpływ na ochronę osób posiadających depozyty i inwestorów oraz na zaufanie do sektora finansowego.

Ład korporacyjny

¹ COM(2010) 716 wersja ostateczna.

² COM(2009) 114 wersja ostateczna.

W czerwcu 2010 r. Komisja opublikowała zieloną księgę w sprawie ładu korporacyjnego w instytucjach finansowych oraz polityki wynagrodzeń³, a także uzupełniający dokument roboczy służb Komisji⁴, w którym zbadano nieprawidłowości w rozwiązaniach z zakresu ładu korporacyjnego w branży usług finansowych, które wyszły na jaw wskutek kryzysu finansowego i które przyczyniły się do podejmowania nadmiernego ryzyka.

Nieodpowiedni nadzór nad ryzykiem sprawowany przez rady

W wielu przypadkach rady albo nie były w stanie, albo nie chciały podważać strategicznych decyzji gospodarczych podejmowanych przez kadre kierowniczą wyższego szczebla. Często wynikało to z niedostatecznej ilości poświęconego czasu i niewystarczającej wiedzy merytorycznej rad instytucji kredytowych. W niektórych przypadkach dominacja kierownictwa i niewystarczająca różnorodność składu rady stanowiły przeszkodę dla obiektywności rad.

Ponadto w wielu przypadkach rady nie były odpowiednio zaangażowane w ogólną strategię w zakresie ryzyka i w rezultacie nie monitorowano strategicznego podejścia do ryzyka obieranego przez kadre kierowniczą wyższego szczebla, ustanawiano zachęty do podejmowania nadmiernego ryzyka i nie wdrażano prawidłowych systemów służących zapewnieniu skutecznego zarządzania ryzykiem. Ponadto rady nie poświęcały wystarczająco dużo czasu na omówienie kwestii związanych z ryzykiem, ponieważ zarządzanie ryzykiem uznawano za kwestię o małym znaczeniu w porównaniu z innymi zagadnieniami, takimi jak strategia na rzecz wzrostu. Sprawozdania na temat ryzyka nie zawsze były przedstawiane terminowo i nie były zawsze spójne, przede wszystkim ze względu na brak bezpośrednich kanałów raportowania między funkcją zarządzania ryzykiem a radą.

Co więcej, w wielu przypadkach funkcji zarządzania ryzykiem nie uwzględniono w odpowiedni sposób w procesie decyzyjnym.

Niewiązący charakter zasad – niedostateczny przegląd nadzorczy ładu korporacyjnego

Niewiązący charakter większości zasad w zakresie ładu korporacyjnego przyczynił się do braku skutecznego przestrzegania tych zasad przez instytucje kredytowe, zasadniczo uzależniając ich wdrożenie od samoregulacji i zewnętrznego monitorowania przez akcjonariuszy lub udziałowców. Braki uwydatnione w wyniku kryzysu dowodzą, że mechanizmy te w praktyce nie działają. W szczególności w związku z brakiem przejrzystych ram ładu korporacyjnego i określonej funkcji nadzorczej organy nadzorcze nie były w stanie odpowiednio monitorować lub kontrolować wdrażania przez instytucje kredytowe norm w zakresie ładu korporacyjnego.

3. ANALIZA ZASADY POMOCNICZOŚCI

Konwergencja krajowych systemów sankcji jest niezbędna dla osiągnięcia odstraszającego efektu sankcji i tworzenia równych szans w celu zapewnienia jednakowego stosowania dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych oraz pełnej współpracy i wzajemnego zaufania

³ COM(2010) 284 wersja ostateczna.

⁴ Dokument roboczy służb Komisji – Ład korporacyjny w instytucjach finansowych: Wnioski na przyszłość płynące z obecnego kryzysu finansowego, najlepsze praktyki, SEC(2010) 669 wersja ostateczna.

wśród organów nadzoru bankowego w całej UE. Aby osiągnąć tego rodzaju konwergencję, nie wystarczy poprawa stosowania istniejących uprawnień w zakresie sankcji przez organy krajowe.

Jednakowe i spójne podejście na szczeblu UE ma kluczowe znaczenie dla skutecznego zajęcia się słabościami w zakresie ładu korporacyjnego w instytucjach kredytowych. Istnienie zintegrowanych rynków kapitałowych oraz współzależność europejskiego sektora finansowego oznaczają, że obowiązywanie różnych przepisów w poszczególnych państwach członkowskich mogłoby skutkować arbitrażem regulacyjnym, który mógłby osłabić prawidłowe funkcjonowanie rynku wewnętrznego lub stworzyć nowe przeszkody dla takiego funkcjonowania.

4. CELE

Celem wniosku jest zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynków bankowych i przywrócenie zaufania do sektora bankowego poprzez:

- skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje, które skuteczniej zapewniają przestrzeganie przepisów dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych;
- zapewnienie równych szans ograniczających do minimum możliwości arbitrażu regulacyjnego;
- skuteczny nadzór nad dostawcami usług bankowych;
- skuteczny ład korporacyjny w instytucjach kredytowych, który powinien przyczynić się do unikania podejmowania nadmiernego ryzyka.

Wymaga to:

- wzmocnienia i zbliżenia ram prawnych dotyczących sankcji oraz mechanizmów ułatwiających wykrywanie naruszeń, a także
- wzmocnienia ram ładu korporacyjnego poprzez:
 - zwiększenie skuteczności nadzoru nad ryzykiem sprawowanego przez rady;
 - poprawę statusu funkcji zarządzania ryzykiem, oraz
 - zapewnienie skutecznego monitorowania przez organy nadzorujące zarządzanie ryzykiem.

5. WARIANTY STRATEGICZNE, OCENA SKUTKÓW I PORÓWNANIE

5.1. Warianty dotyczące systemów sankcji

5.1.1. Warianty dotyczące odpowiednich sankcji administracyjnych

Warianty

1. Brak działań UE.
2. Jednolite przepisy dotyczące rodzajów i wysokości sankcji administracyjnych.
3. Minimalne wspólne przepisy dotyczące rodzajów sankcji administracyjnych.
4. Minimalne wspólne przepisy dotyczące wysokości (minimalnej i maksymalnej) grzywien administracyjnych.
5. Minimalne wspólne przepisy dotyczące maksymalnej wysokości grzywien administracyjnych.
6. Jednolite przepisy dotyczące czynników, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu sankcji.
7. Minimalne wspólne przepisy dotyczące czynników, które należy brać pod uwagę przy nakładaniu sankcji

Zastosowanie wariantu 1 oznaczałoby utrzymanie zidentyfikowanych problemów: mimo że Europejski Urząd Nadzoru Bankowego mógłby promować dalszą konwergencję krajowych systemów, działanie to byłoby mało skuteczne bez wprowadzenia ram EU.

Zastosowanie wariantów 2 i 6 wyeliminowałoby wszelkie różnice pod względem rodzaju i wysokości sankcji oraz kryteriów ich nakładania, a zatem byłoby najskuteczniejsze pod względem zapewnienia równych szans i ułatwienia nadzoru transgranicznego. Zastosowanie wariantów 3, 4, 5 i 7 byłoby mniej skuteczne, jednak umożliwiłoby dostosowanie sankcji do specyfiki różnych krajowych systemów prawnych. O ile zastosowanie wariantu 4 byłoby bardziej skuteczne w zmniejszeniu zróżnicowania pod względem wysokości grzywien i osiągnięciu skutku odstrasżającego niż zastosowanie wariantu 5, to zastosowanie wariantu 5 pozwoliłoby na lepsze zapewnienie proporcjonalności stosowanych rozwiązań.

Zastosowanie wariantów 2, 3 i 4 byłoby w podobnym stopniu skuteczne pod względem osiągnięcia skutku odstrasżającego. Wybór wariantu 3 umożliwiłby jednak stosowanie dodatkowych rodzajów sankcji, co mogłoby zwiększyć odstrasżający skutek w niektórych państwach członkowskich. Stosowanie wariantu 5 będzie mniej skuteczne pod względem zapewnienia faktycznego stosowania wystarczająco wysokich grzywien, jednak mogłoby pozwolić na lepsze zapewnienie ich proporcjonalności. Warianty 6 i 7 można uznać za równie skuteczne w zakresie, w jakim obejmują one te same czynniki, jednak zastosowanie wariantu 7 mogłoby pozwolić na lepsze zapewnienie odpowiedniości faktycznie stosowanych sankcji, ponieważ umożliwiłoby właściwym organom uwzględnianie również innych czynników.

Warianty 2 i 7 są najmniej skuteczne pod względem zmian, które należy wprowadzić do przepisów krajowych, natomiast wariant 5 jest skuteczniejszy od wariantu 4.

5.1.2. Warianty dotyczące zakresu podmiotowego sankcji administracyjnych

Warianty
1. Brak działań UE.
2. Ogólny obowiązek zapewnienia nakładania sankcji administracyjnych zarówno na osoby fizyczne, jak i na instytucje kredytowe.
3. Minimalne wspólne przepisy dotyczące nakładania sankcji administracyjnych na osoby fizyczne lub instytucje kredytowe.

O ile wariant 3 byłby bardziej skuteczny niż wariant 2 pod względem zapewnienia równych szans i lepszego nadzoru transgranicznego, to różnicę między tymi wariantami pod względem skutku odstrasżającego należy uznać za nieznaczną. Zastosowanie wariantu 3 jest znacznie

mniej efektywne niż wariantu 2, ponieważ wymagałoby ono wprowadzenia większej liczby zmian w przepisach krajowych i mogłoby wymagać od państw członkowskich dostosowania swoich systemów odpowiedzialności ogólnej.

5.1.3. Warianty dotyczące publikacji informacji o nałożeniu sankcji

Warianty
1. Brak działań.
2. Publikacja informacji o nałożeniu sankcji jako zasada ogólna.
3. Podejmowanie decyzji w sprawie publikacji informacji o nałożeniu sankcji przez właściwe organy.

Zastosowanie wariantu 2 byłoby znacznie bardziej skuteczne pod względem zwiększenia odstraszającego efektu sankcji niż zastosowanie wariantu 3. Wariant 3 jest nieznacznie bardziej efektywny niż wariant 2.

5.1.4. Warianty dotyczące faktycznego nakładania sankcji

Warianty
1. Brak działań UE.
2. Wewnętrzna procedura informowania o nieprawidłowościach w instytucjach kredytowych.
3. Ustanowienie przez państwa członkowskie systemów upowszechniających zgłaszanie przypadków naruszeń i zapewniających ochronę osobom dokonującym takich zgłoszeń.
4. Szczegółowe wymogi UE w zakresie programów informowania o nieprawidłowościach.

Warianty 2, 3 i 4 są skuteczne pod względem realizacji celu polegającego na poprawie wykrywania nieprawidłowości prowadzącej do osiągnięcia wyższego poziomu egzekwowania przepisów we wszystkich państwach członkowskich. Pod tym względem wariant 4 uznaje się za nieznacznie bardziej skuteczny. Wszystkie trzy warianty mają wpływ na prawa podstawowe (poszanowanie życia prywatnego i rodzinnego, ochronę danych osobowych, domniemanie niewinności i prawo do obrony), jednak wpływ ten można złagodzić, a biorąc pod uwagę znaczenie realizowanych celów, wywierany przez nie skutek jest konieczny i proporcjonalny.

Warianty 2 i 3 są tak samo efektywne pod względem zmian wymaganych w przepisach krajowych. Wariant 4 uznaje się za nieefektywny, ponieważ jego zastosowanie wymagałoby wprowadzenia bardziej radykalnych zmian, w tym prawdopodobnie również w państwach członkowskich, które już zapewniają mechanizmy informowania o nieprawidłowościach. Ponadto koszty przestrzegania przepisów mogłyby również być wyższe niż w przypadku wariantów 2 i 3, ponieważ państwa członkowskie miałyby mniejszą elastyczność.

5.2. Warianty dotyczące ład korporacyjnego

Warianty
1. Brak działań UE.
2. Poprawa wdrożenia istniejących ram UE.

3. Wzmocnienie i zmiany ram dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych.

Zastosowanie wariantu 3 będzie najbardziej skutecznie pod względem osiągnięcia podstawowego celu w porównaniu z zastosowaniem wariantów 1 i 2. Zastosowanie wariantu 1 oznaczałoby zachowanie otwartych ram prawnych i powodowałoby dalszy brak przestrzegania przepisów i niepewność prawa. Wariant 2 opiera się na dyscyplinie rynkowej i skuteczniejszym monitorowaniu przez organy nadzoru spełnienia istniejących zasad. Organom nadzoru wariant ten nie zapewnia jednak bardziej przejrzystych ram prawnych, w których mogłyby sprawować nadzór, natomiast samoregulacja okazała się mieć ograniczenia.

Wariant 3 wykracza poza obowiązujące ramy dotyczące ładu korporacyjnego i obejmuje opracowanie dodatkowych i skuteczniejszych przepisów. Wariant ten obejmowałby środki służące zwiększeniu skuteczności nadzoru nad ryzykiem sprawowanego przez rady, zwiększeniu znaczenia i niezależności funkcji zarządzania ryzykiem i zapewnieniu efektywnego monitorowania zarządzania ryzykiem przez organy nadzorcze. Te nowe wymogi przyczynią się do stworzenia zbioru minimalnych norm zapewniających instytucjom kredytowym i organom nadzorczym przejrzyste poziomy referencyjne, w ramach których należy opracowywać i oceniać struktury ładu korporacyjnego.

5.3. Preferowane warianty strategiczne i instrumenty

Najodpowiedniejszym sposobem osiągnięcia celów wniosku jest połączenie następujących wzajemnie wzmacniających się wariantów:

Warianty dotyczące systemów sankcji

- minimalne wspólne zasady dotyczące rodzaju sankcji administracyjnych dostępnych właściwym organom,
- minimalne wspólne zasady dotyczące maksymalnej wysokości administracyjnych sankcji finansowych,
- wykaz kluczowych czynników, które należy brać pod uwagę przy określaniu sankcji administracyjnych,
- obowiązek zapewnienia nakładania sankcji administracyjnych zarówno na osoby fizyczne, jak i na instytucje kredytowe,
- publikacja informacji o nałożeniu sankcji jako zasada ogólna
- wewnętrzna procedura informowania o nieprawidłowościach w instytucjach kredytowych,
- wymóg ustanowienia przez państwa członkowskie systemów ochrony osób zgłaszających przypadki naruszenia.

Warianty dotyczące ładu korporacyjnego

Zwiększenie zaangażowania	Wymóg ujawniania przez instytucje kredytowe liczby stanowisk zajmowanych przez członków rady.
	Wymóg poświęcania przez członków rady odpowiedniego czasu na wykonanie ich obowiązków.

<i>czasowego członków rady</i>	Ograniczenie maksymalnej liczby stanowisk zajmowanych jednocześnie przez jednego członka rady.
<i>Podniesienie poziomu wiedzy fachowej członków rady</i>	Wymóg ujawniania polityki zatrudnienia oraz faktycznej wiedzy fachowej i faktycznych umiejętności członków rady.
	Określenie kryteriów, które członkowie rady muszą spełniać indywidualnie i zbiorowo, jeżeli chodzi o odpowiednie umiejętności i odpowiednią wiedzę fachową.
	Wymóg zapewniania członkom rady odpowiednich szkoleń wprowadzających i odpowiednich szkoleń ustawicznych.
	Obowiązkowa komisja ds. nominacji.
<i>Przeciwwaga dla dominacji kierowniczej</i>	Zakaz łączenia stanowisk przewodniczącego i dyrektora generalnego w tej samej instytucji kredytowej.
<i>Zwiększenie różnorodności składu rad</i>	Wymóg ujawniania wewnętrznej polityki w zakresie różnorodności.
	Benchmarking różnych praktyk na szczeblu krajowym i europejskim.
	Wymóg różnorodności jako jedno z kryteriów wyznaczania składu rady. Wymóg ustanowienia przez instytucje kredytowe polityki różnorodności.
<i>Zwiększenie odpowiedzialności rady za strategię w zakresie ryzyka</i>	Wymóg przedstawiania oświadczenia o adekwatności systemów zarządzania ryzykiem.
	Wymóg przedstawiania oświadczenia o ryzyku, zawierającego informacje na temat podejścia do ryzyka stosowanego w danej instytucji kredytowej.
<i>Zwiększenie wagi przypisywanej przez rady kwestiom związanym z ryzykiem</i>	Wymóg ujawniania polityki i praktyki w zakresie omawiania i analizy kwestii związanych z ryzykiem w trakcie posiedzeń rady.
	Wymóg przeznaczania przez rady odpowiedniego czasu na kwestie związane z ryzykiem.
	Obowiązkowy komitet ds. ryzyka na szczeblu rady.
<i>Poprawa przepływu informacji dotyczących ryzyka do rad</i>	Wymóg ujawniania polityki i praktyki w zakresie przepływu informacji dotyczących ryzyka do rady.
	Wymóg określania przez rady treści, formatu i częstotliwości przekazywania informacji dotyczących ryzyka, jakie powinny otrzymywać.
	Wymóg, zgodnie z którym komórka ds. zarządzania ryzykiem może przedstawiać sprawozdania bezpośrednio radzie.
<i>Zwiększenie znaczenia i uprawnień funkcji zarządzania ryzykiem</i>	Wymóg ujawniania znaczenia i uprawnień funkcji zarządzania ryzykiem.
	Wymóg posiadania niezależnej funkcji zarządzania ryzykiem.
	Wymóg posiadania niezależnego dyrektora ds. ryzyka.
	Wymóg posiadania przez dyrektora ds. ryzyka odpowiedniego statusu i odpowiednich uprawnień. Wymóg, zgodnie z którym odwołanie dyrektora ds. ryzyka możliwe jest wyłącznie za zgodą rady.
<i>Zapewnienie efektywnego monitorowania zarządzania ryzykiem przez organy nadzoru</i>	Wymóg, zgodnie z którym ład korporacyjny jest objęty przeglądem nadzorczym.
	Wymóg, zgodnie z którym odpowiedzialność członków rady podlega szczególnemu przeglądowi nadzorczemu.
	Wymóg przeprowadzania przez organy nadzoru przeglądu porządków obrad i dokumentów uzupełniających przeznaczonych na posiedzenia rady.

5.3.1. Skutki preferowanych wariantów: system sankcji

Przewiduje się, że warianty dotyczące systemów sankcji ułatwią wykrywanie naruszeń i nadadzą właściwym organom uprawnienia do nakładania odpowiednich sankcji. Oczekuje się,

że zapewni to lepsze wykonywanie przez instytucje kredytowe obowiązków przewidzianych w dyrektywach w sprawie wymogów kapitałowych, co przyniosłoby korzyści wszystkim **zainteresowanym stronom**.

Ze stosowaniem tych wariantów nie wiąże się powstanie **obciążeń administracyjnych** dla instytucji finansowych lub przedsiębiorstw niefinansowych, w tym MŚP, z wyjątkiem ograniczonego obciążenia administracyjnego dla instytucji kredytowych wynikającego z obowiązku zapewnienia wewnętrznych systemów informowania o nieprawidłowościach.

Oczekuje się wystąpienia pozytywnych **skutków społecznych** dzięki zwiększonej ochronie osób posiadających depozyty i inwestorów oraz dzięki zapewnieniu skuteczniejszej ochrony pracownikom instytucji kredytowych zgłaszającym przypadki naruszenia przepisów.

Warianty te są zgodne ze wspólnymi celami głównych jurysdykcji w grupie G-20, zakładającymi wzmocnienie regulacji branży usług finansowych i nadzoru nad nią, i oczekuje się, że będą one miały pozytywny wpływ na **konkurencyjność** UE na świecie.

5.3.2. Skutki preferowanych wariantów: ład korporacyjny

Preferowane warianty strategiczne zwiększające ład korporacyjny przyczynią się do uniknięcia podejmowania nadmiernego ryzyka przez instytucje kredytowe i zmniejszą ryzyko nieprawidłowości. Wpłynie to na odporność sektora bankowego i zwiększy zaufanie inwestorów, w związku z czym skutki dla instytucji kredytowych i wszystkich **zainteresowanych stron** (deponentów, akcjonariuszy, wierzycieli) powinny być pozytywne.

Z makroekonomicznego punktu widzenia należyty system zarządzania ryzykiem w instytucjach kredytowych przyczyniłby się do uniknięcia przyszłych kryzysów, zwiększenia zaufania do systemu bankowego i efektywności mechanizmów finansowania instytucji kredytowych, zwiększając tym samym tempo **wzrostu gospodarczego**.

Wprowadzenie środków służących zapewnieniu różnorodności składu rad prawdopodobnie będzie miało korzystny wpływ na **politykę UE w kwestii płci**, przekraczanie „szklanych sufitów” i umożliwianie kobietom dostępu do stanowisk kierowniczych w przedsiębiorstwach oraz może mieć korzystny wpływ na zatrudnianie kobiet.

Z preferowanym wariantem może wiązać się dodatkowe **obciążenie administracyjne** dla instytucji kredytowych i organów nadzorczych. Koszty te powinny być jednak ograniczone i proporcjonalne do ogólnego celu podejmowanych działań. Aby zmniejszyć ewentualne obciążenie regulacyjne, należy stosować zasadę proporcjonalności, w ramach której uwzględnią się wielkość i złożoność działalności instytucji kredytowych.

6. MONITOROWANIE I OCENA

Komisja, jako organ stojący na straży Traktatu, będzie monitorować sposób, w jaki państwa członkowskie wdrażają zmiany do dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych. Skutki stosowania środków prawnych dotyczących systemu sankcji zostaną ocenione w oparciu o następujące główne wskaźniki:

- liczbę wykrytych naruszeń i liczbę nałożonych sankcji;
- praktyki właściwych organów krajowych w zakresie nakładania sankcji.

W odniesieniu do ładu korporacyjnego osiągnięcie oczekiwanych korzyści związanych z nowymi przepisami może zająć dużo czasu, a stopień osiągnięcia tych korzyści będzie zależeć od sposobu wdrożenia nowych wymogów przez instytucje kredytowe. Komisja będzie monitorować stosowanie właściwych przepisów dyrektyw w sprawie wymogów kapitałowych za pośrednictwem Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego oraz poprzez prowadzenie zakrojonego na szeroką skalę i stałego dialogu ze wszystkimi głównymi zainteresowanymi stronami, w tym z uczestnikami rynku (instytucjami kredytowymi, inwestorami). Może ona również korzystać z wyników badań przeprowadzonych przez zainteresowane strony.